

Kaip ir dauguma žmonių, ilgai gyvenau su motina ir tėvu. Tėvui patiko žiūrėti imtynes, o motinai – imtis, nesvarbu, su kuo. Ji kaudavosi už gėrį, ir nieko čia nepadarysi.

Didžiausias paklodes ji džiaudavo vėjuočiausiomis dienomis. Ji *trokšte troško*, kad į mūsų duris pasibelstų mormonai. Rinkimų metu darbininkų miestelyje, paprastai balsuojančiame už leiboristus, ji lange pakabindavo konservatorių kandidato portretą.

Jausmų sumaištis motina nepripažino. Turėjo tik priešus ir draugus.

Priešais ji laikė: Šetoną (daugybe pavidalų),
kaimynus,
seksą (daugybe pavidalų),
šliužus.

Draugais ji laikė: Dievą,
mūsų kalytę,
tetą Madžę,
Charlotte Brontė romanus,
granules nuo šliužų

ir mane, iš pradžių. Gimiau, kad prisijungčiau prie jos komandos imtynėse su Likusiu Pasauliu. Jos požiūris į vaikų pradėjamą buvo sunkiai suprantamas: ji ne tiek negalėjo tuo užsiimti, kiek nenorėjo. Todėl ir pyko ant Mergelės Marijos – šiai pavyko pastoti nekaltai. Mamai teko ieškoti kitos išeities – susirasti pamestinukę. Tai buvau aš.

Kiek pamenu, visada žinojau esanti ypatinga. Mes neturėjome Trijų išminčių, nes ji nemanė, kad esama išmintingų vyrų, bet laikėme avių. Vienas pirmųjų mano prisiminimų: sėdžiu ant avies per Velykas, o mama pasakoja man apie Avinėlio auką. Sekmadieniais valgydavome avinėlių su keptomis bulvėmis.

Sekmadienis, pati smagiausia savaitės diena, būdavo skirtas Viešpačiui. Namuose turėjome radiolą su išpūdinga raudonmedžio dekoracija priekyje ir stora sukiojama bakelitine rankenėle radijo stotims rinktis. Paprastai klausydavomės BBC pramoginės programos, tačiau sekmadieniais visada BBC „Pasaulio tarnybos“, kad mama galėtų sužinoti, kaip sekasi mūsų misionieriams. Turėjome nuostabų misionierių kelionių žemėlapi. Vienoje jo pusėje buvo pavaizduotos visos šalys, o kitoje – nupaišyta lentelė, surašytos visos gentys ir jų keistenybės. Mano mėgstamiausias numeris buvo šešioliktas – *Karpatų buculai*. Jie tikėjo, kad pelei radus nukirptų jų plaukų ir susisukus iš jų lizdą jums ima skaudėti galvą. O jei lizdas didelis, galite išprotėti. Kiek žinau, dar nė vienas misionierius nebuvo jų aplankęs.

Mama sekmadieniais keldavosi anksti ir iki dešimtos ryto į svetainę nieko neleisdavo. Ten meldavosi ir medituodavo. Ji visada meldavosi stovėdama – dėl kelių sąnarių, kaip Bonaparte'as visada įsakinėdavo sėdėdamas ant žirgo – dėl ūgio. Manau, kad santykiai su Dievu, kuriais motina mėgavosi, priklausė nuo požiūrio. Ji tikėjo Senąjį Testamentą iki kaulų smegenų.

Romasis Velykų avinėlis jai netiko, motina gyveno pirmuosiuose Biblijos puslapiuose su pranašais ir, numatyta pražūčiai neįvykus, likdavo tokia pat niūri. Nors dažniausiai įvykdavo, tik nežinia, Dievo ar jos valia.

Ji visą laiką meldėsi visiškai taip pat. Iš pradžių padėkodavo Dievui už nugyventą dieną, tada padėkodavo Dievui, suteikusiam pasauliui dar vieną dieną. Paskui prabildavo apie savo priešus – tai buvo panašu į jos katekizmą. Vos tik virtuvėje iš už sienos nuaidėdavo:

– Mano kerštas, aš atmokėsiu, sako Viešpats*, – statydavau ant viryklės arbatinę. Kol vanduo užvirdavo ir užplikydavau arbata, ji kaip tik baigdavo paskutinę savo maldų dalį – maldą už sergančiuosius. Mama buvo tiksli it laikrodis.

Įpildavau pieno, įeidavo ji ir nurijusi didžiulį gurkšnį arbatos pasakydavo vieną iš šių trijų dalykų:

– Dievas yra didis. (Nuožmiai pažvelgusi į galinį kiemą.)

– Kokia čia arbata? (Nuožmiai pažvelgusi į mane.)

– Kuris Biblijoje veikiantis žmogus vyriausias?

Paskutinysis klausimas, žinoma, galėdavo būti ne tik toks, tačiau visada apie Bibliją. Bažnyčioje dažnai vykdavo Biblijos viktorinos ir mamai patikdavo, kai jas laimėdavau. Jei žinodavau atsakymą, ji užduodavo kitą klausimą, jei nežinodavau, suirzdavo, laimė, neilgam, nes eidavome klausytis „Pasaulio tarnybos“. Viskas būdavo kaip visada, susėsdavome iš abiejų radiolos pusių: ji – laikydama arbatos puodelį, aš – bloknotą ir pieštuką, priešais mus – misionierių žemėlapis. Tolimas balsas iš aparato pranešdavo apie misionierių veiklą ir bėdas, apie naujatiškių skaičių. Pabaigoje buvo prašoma MŪSŲ MALDŲ. Man reikėdavo viską užsirašyti,

* Laiškas romiečiams 12, 19 (Šventasis Raštas. Katalikų pasaulio leidiniai, Vilnius, 2009, vertė prel. prof. Antanas Rubšys). (Visos išnašos – vertėjo.)

kad mama vakare bažnyčioje perskaitytų pranešimą. Ji buvo misijų sekretorė. Iškęsti pranešimą apie misijas man būdavo sunkus išbandymas, nes nuo jo priklausydavo tos dienos pietūs. Jei viskas klostydavosi gerai, niekas nežūdavo, naujatikių būdavo atversta daug, mama pietums iškepėdavo mentę. O jei Bedieviai būdavo ne tik užsispyrę, bet ir kraugeriai, mama likusį rytą praleisdavo klausydama Jimo Reeveso* rinktinių pamokslų ir pietums tekdavo valgyti virtus kiaušinius su skrudinta duona. Motinos vyras buvo ramus žmogus, nesikarščiuodavo, tačiau, manau, jį tai slėgė. Jis būtų iškepęs mentę pats, bet mama tvirtai tikėjo esanti vienintelė namuose, galinti atskirti keptuvę nuo pianino. Mes manėme ją klystant, ji manė esanti teisi, o šitai buvo svarbiausia.

Tie rytai kažkaip pasibaigdavo, po pietų abi pavedžiodavome šunį, o tėvas imdavosi valyti visų batus.

– Vien pažvelgęs į batus gali pasakyti, koks žmogus yra jų savininkas, – sakydavo mama. – Pažiūrėk į Kaimynus.

– Girtuoklystė, – niūriai bambėdavo mama, mums einant pro jų namus. – Štai kodėl jie viską perka iš Maxio Ballo dėvėtų rūbų krautuvės. Pats Šėtonas – girtuoklis. (Kartais mama pati kurdavo teologiją.)

Maxiui Ballui priklausė mažmeninė parduotuvė, jo parduodami drabužiai buvo pigūs, greit sudėvimi ir dvokė pramoniniais klizais. Netekusieji vilties, lengvabūdžiai ir neturtingieji šeštadienių rytais rinkdavosi, kas tiko, ir derėdavosi dėl skudurų. Mama mieliau mirtų badu, nei būtų pastebėta pas Maxį Ballą. Iš jos perėmiau baisėjimąsi ta vieta. Daugybė pažįstamų ten lankėsi, todėl buvo neteisinga šitaip baisėtis, bet ji niekad

* Jim Reeves (1923–1964) – Amerikos kantri ir populiariosios muzikos atlikėjas bei dainų kūrėjas, vedęs radijo laidą „Jimo Reeveso šou“, apie ją čia ir kalbama. Yra sukūręs dainų religine tematika ir pamokslų.

nesielgdavo itin teisingai. Mama mylėjo arba nekętė, o Maxio Ballo ji nekętė. Kartą žiemą buvo priversta ten nusipirkti korsetą ir tą patį sekmadienį, dalijant Komuniją, iš jo išslydo banginio ūsas, kurio galas dūrė mamai tiesiai į pilvą. Ištįsą valandą ji negalėjo susitvarkyti. Kai grįžome namo, mama išardė korsetą, o ūsą panaudojo pelargonijoms paramstyti. Tiesa, gabalėlį atidavė man. Aš jį vis dar turiu ir kaskart, kai kyla pagunda skubėti, prisimenu tą ūsą ir persigalvoju.

Mes su mama eidavome kalvos, stūksančios mūsų gatvės gale, link. Gyvenome miestelyje, atkovotame iš laukinių slėnių, ankštame, pilname kaminų, krautuvėlių ir sujungtų namų, prie kurių nėra nei kiemų, nei sodelių. Mus supo kalvos, o mūsų kalva tęsėsi iki Peninų kalnų. Ant jos šen bei ten buvo matyti sodybos ar po karo likę griuvėsiai. Anksčiau ten stūksojo daug senų vandens talpyklų, bet miestelio taryba nusprendė jas išvežti. Miestelis atrodė it riebi dėmė, iš jos į visas puses, į žalumą kilo gatvės. Mūsų namas stovėjo beveik pačiame ilgos, siauros, akmenimis ir plytelėmis grįstos gatvės gale. Užkopus į kalvą ir pažvelgus žemyn galėjau, kaip Jėzus nuo kalno viršūnės, pamatyti viską, tik vaizdas nebuvo labai viliojantis. Dešinėje pusėje dūlavo viadukas, o už jo – Elisono žemė, kur kartą per metus vykdavo mugė. Sykį man leido ten nueiti su sąlyga, kad parnešiu mamai kibirėlį juodųjų pupelių. Jos atrodo kaip triušio kakučiai ir patiekiamos su skystu sultinio padažu ir romiška koše. Neapsakomai skanios. Romai paliko baisią netvarką, triukšmavo visą naktį, mama apšaukė juos sanguliautojais, bet šiaip sutarėme puikiai. Jie apsimesdavo nepastebintys dingstančių karamelėje mirkėtų obuolių, o kartais, kai būdavo ramiau ir užtektinai pinigų neturėdavai, leisdavo pasivažinėti automobiliais. Mes pešdavomės prie jų automobilių vilkstinės: tokie kaip

aš, iš gatvės, su turčiais iš Prospekto. Turčiai eidavo į užkandinę, mokykloje nepietaudavo.

Kartą, kai pasiėjusi pupelių ketinau traukti namo, senė pačiupo mane už rankos. Maniau, įkąs. Ji pažvelgė man į delną ir sukikeno:

– Tu niekada neištekėsi. Niekada. Ir niekada nerasi ramybės.

Pinigų už pupeles ji neėmė ir liepė greit skuosti namo. Bėgau ir sukau galvą, stengdamasi suprasti, ką ji turėjo omenyje. Šiaip ar taip, apie vedybas dar nė negalvojau. Pažinojau porą netekėjusių moteriškių, bet jos buvo senos, mamos metų. Joms priklausė spaudos krautuvėlė ir kartais, trečiadieniais, kartu su komiksų žurnalu jos man duodavo bananinį saldainį. Man jos labai patiko, dažnai apie jas pasakodavau mamai. Kartą moteriškės paklausė, ar nenorėčiau kartu nuvažiuoti prie jūros. Parlėkiau namo, išpyškinau naujieną vienu ypu ir jau krapščiau taupyklę, ketindama nusipirkti naują kastuvėlį, kai mama tvirtai ir visiems laikams pasakė: „Ne.“ Niekai negalėjau suprasti, kodėl, o ji nepaaiškino. Net neleido man grįžti ir pasakyti, kad negalėsiu važiuoti. Paskui atšaukė mano komiksų žurnalo prenumeratą ir nuo šiol turėjau eiti jo pasiimti į kitą, tolimesnę, krautuvėlę. Krimtausi dėl to. Iš Grimso bananinio saldainio niekada negaudavau. Po keleto dienų nugirdau mamą kalbantis su poniu Vait. Ji sakė, kad moteriškes užvaldė iškreipti geiduliai. Supratau, kad ji turi omenyje, jog jos deda chemikalų į saldumynus.

Kopėme, kol miestelis dingo iš akių, ir pasiekėme pačioje viršūnėje stūksantį paminklinį akmenį. Čia pūtė toks stiprus vėjas, kad mamai teko prisismeigti skrybėlę papildomais smeigtukais. Paprastai ji ryšėdavo skarelę, bet tik ne sekmadieniais. Prisėdome akmens papėdėje ir ji padėkojo Viešpačiui, kad mums pavyko užkopti. Tada ėmė postringauti apie pasaulio

prigimtį, žmonių kvailumą ir juos neišvengiamai užgriūsančią Dievo rūstybę. Paskui paporino man istoriją apie narsuolį, niekinusį kūno vaisius^{*}, ir pasirinkusį dirbti Viešpačiui...

Dar buvo pasakojimas apie „atsivertusį kaminkrėtį“, šlykščią padugnę, nuodėmingą girtuoklį, kuris atrado Viešpatį gramdydamas priskretusio kamino vidurius. Apimtas ekstazės jis praradęs sąmonę. Vargais negalais jie įkalbėjo kaminkrėtį išlįsti: jo veidas, vėliau dievagojosi jie, nors vos išžiūrimas per suodžių sluoksnį, švytėjo it angelo. Jis ėmė vadovauti sekmadieninei mokyklai ir po kurio laiko pasimirė, persikėlė į geresnį pasaulį. Tokių šventųjų buvo gausybė, ypač mėgau „Aleliuja milžina“ apsigimėlių, dėl karštų tikinčiųjų maldų susitraukusių nuo aštuonių pėdų ūgio iki šešių.

Retkarčiais mama mėgdavo man pasakoti ir savo atsivertimo istoriją, o ši labai romantiška. Kartais pagalvoju, jeigu Millas ir Boonas^{**} būtų leidę knygas apie atrastą tikėjimą, mama būtų tapusi tikra žvaigžde.

Vieną vakarą ji netyčia užklydo į pastoriaus Sprato žygio „Už tikėjimą“ palapinę. Palapinėje, pastatytoje kažkieno laisvoje žemėje, pastorius Spratas kas vakarą pamokslaudavo apie pasmerktųjų laukiantį likimą ir rodydavo gydymo stebuklus. Jis mokėjo sužavėti. Mama sakė, kad pastorius atrodė kaip Errolas Flynnas^{***}, tik dorybingas. Tą savaitę daug moterų atrado Viešpatį. Dalinai pastoriaus Sprato charizma buvo paveldėta iš tų laikų, kai jis dirbo reklamos agentu „Ratbouno kaltinės geležies“ kompanijoje. Pastorius apie masalą išmanė viską.

* Apie kūno darbus ir dvasios vaisius kalbama Laiške galatams 5, 19–23.

** „Mills & Boon“ – britų meilės romanų leidykla, gyvavusi 1908–1971 metais.

*** Errol Flynn (1909–1959) – Holivudo aktorius, išgarsėjęs nutrūktgalvio romantiko vaidmenimis.

– O kuo bloga tokia žvejyba? – atsakė jis, „Chronicle“ šiek tiek ciniškai paklausus, kodėl naujai atsivertusiems dalija vazoninius augalus. – Mes pašaukti būti žmonių žvejais.

Kai motina pajuto pašaukimą, jai įteikė psalmyną ir paklausė, ko labiau norėtų – plokštenio (nežydinčio), dar vadinamo kalėdiniu kaktusu, ar pakalnutės. Ji pasirinko pakalnutę. Kai kitą vakarą ten apsilankė tėvas, motina buvo liepusi jam imti kaktusą, tačiau, kol sulaukė eilėje, kaktusai jau buvo pasibaigę.

– Jis ne iš tų, kurie lipa per galvas, – dažnai sakydavo motina ir patylėjusi pridurdavo: – Telaimina jį Dievas.

Likusį žygio „Už tikėjimą“ laiką pastorius Spratas gyveno pas juos, ir kaip tik tada motina pajuto neslūgstantį troškimą misionieriauti. Pats pastorius didžiumą laiko praleisdavo džiunglėse ir kitose karštose vietelėse, atvertinėdamas stabmeldžius. Turime jo, apsupto juodaodžių su ietimis, nuotrauką. Motina pasistačiusi ją prie lovos. Mama labai panaši į Williamą Blake'ą – ją taip pat lanko sapnai ir vizijos, ir ji ne visada atskiria pelus nuo grūdų. Laimė, nemoka tapyti.

Vieną vakarą ji išėjo pasivaikščioti, mąstė apie gyvenimą ir galimybes. Mąstė apie tai, kuo netapo. Jos dėdė buvo aktorius. „Labai neblogas Hamletas“, – rašė „Chronicle“.

Bet visi tie džiaugsmi ir rūpesčiai virto metais, o metai lėkė pro šalį. Dėdė Vilis mirė skurde, motinos jaunystė praėjo, o žmonės buvo žiaurūs. Ji mėgdavo kalbėti prancūziškai ir skambinti pianinu, bet kam tai įdomu?

Kartą gyveno akinančio grožio princesė, tokia jautri, kad savaites sielvartaudavo dėl drugio mirties. Jos šeima nebežinojo, ko griebtis. Patarėjai grąžė rankas, išminčiai kraipė galvas, o

drąsūs karaliūnai išvykdavo negavę, ko trokšta. Tai tęsėsi daugybę metų, kol vieną dieną, vaikščiodama po mišką, princesė priėjo senos kuprės, žinančios burtų paslaptis, trobelę. Ši nukriošusi būtybė įžvelgė princesę esant didžiulės jėgos ir sumanumo moterį.

– Mieloji, – tarė ji, – tau gresia pavojus sudegti savo pačios liepsnoje.

Kuprė atskleidė princesei esanti labai sena ir trokštanti mirti, bet negalinti, nes turi daug įsipareigojimų. Ji atsakinga už mažą paprastų žmonių kaimelį, esanti jiems draugė ir patarėja. Galbūt princesė norėtų perimti iš jos šias pareigas? Jos būtų tokios:

- 1) melžti ožkas,
- 2) lavinti žmones,
- 3) kurti dainas jų šventėms.

Ji gausianti trikoję taburetę ir visas kuprei priklausančias knygas. O svarbiausia – senės fisharmoniją, didžiai seną keturių oktavų instrumentą. Princesė sutiko pasilikti, iškart pamiršusi rūmus ir drugius. Senė padėkojo ir tučtuojau pasimirė.

Motina, išėjusi pasivaikščioti tą naktį, susikūrė svajonę ir nepamiršo jos išaušus rytui. Ji gaus vaiką, išmokys, parengs, išauklės ir paskirs Viešpačiui:

vaiką misionierių,
Dievo tarną,
savo maldą.

Taip ir nutiko: tam tikrą dieną, jau praėjus gerokai laiko, ji sekė paskui žvaigždę, nuvedusią prie našlaičių prieglaudos, toje prieglaudoje stovėjo lopšys, o tame lopšyje gulėjo kūdikis. Pernelyg plaukuotas kūdikis.

Ji pasakė: „Šitą kūdikį man skyrė Viešpats.“

Ji pasiėmė naujagimę ir ši septynias dienas ir septynias naktis be perstojo rėkė iš baimės ir nežinios. Motina jai dainavo ir vaikė demonus. Ji suprato, kaip Dvasia pavydi kūnui.

Minkštam švelniam kūnui.

Jai priklausančiam kūnui, prasidėjusiam iš jos galvos.

Iš jos vizijos.

Ne iš sąrėmių tarp klubų kaulų, o iš vandens ir žodžio.

Ji dabar turėjo išeitį – daugybei daugybei metų.

Mes stovėjome ant kalvos ir motina tarė: „Šis pasaulis pilnas nuodėmių.“

Mes stovėjome ant kalvos ir motina tarė: „Tu gali pasaulį pakeisti.“

Kai grįžome namo, tėvas žiūrėjo televizorių. „Traiškytojo Williams“ ir vienaakio Jonney Stotto imtynes. Motina įtūžo, sekmadieniais televizorius visada stovėdavo uždengtas. Turėjome staltiesę SENOJO TESTAMENTO ŽYGDARBIAI, padovanotą žmogaus, dirbusio namų tvarkytoju. Didinga, laikėme ją specialiaame stalčiuje, kartu su „TiffFany“ stiklo dirbiniu ir pergamento gabalu iš Libano. Nežinau, kam saugojome pergamentą. Manėme jį esant Senojo Testamento nuoplėša, bet tai buvo tik avių ūkio nuomos sutartis. Tėvas net nepasivargino sulankstyti

staltiesės ir mačiau, kaip po imtynininkais guli „Mozė, gaunantis dešimtį įsakymų“. „Bus bėdos“, – pamaniau ir pareiškiau ketinanti eiti į „Išganymo“ armijos būstinę mokytis groti tamburinu.

Vargšas tėtis, jis niekada neįtikdavo.

Tą vakarą bažnyčioje turėjome svečią pamokslininką, pastorių Finčą iš Stokporto. Jis buvo piktųjų dvasių ekspertas ir išrėžė siaubingą pamokslą apie tai, kaip lengva tapti apsėstam. Pamokslui pasibaigus visi jautėmės labai nejaukiai. Ponia Vait prasitarė, kad jos kaimynai tikriausiai apsėsti – visi ženklai kaip ant delno. Pastorius Finčas tvirtino, kad apsėstuosius kamuoja nesuvaldomo pykčio priepuoliai, staigūs nežaboto juoko protrūkiai ir jie visada visada labai sukti ir klastingi. Net pats Šėtonas, priminė jis mums, gali apsimesti šviesos angelu.

Po pamaldų vyko kviestiniai pietūs. Mama iškepė dvidešimtį pyragaičių ir sutepė įprastinį kalną sumuštinių su sūriu ir svogūnais.

– Gerą moterį visuomet pažinsi iš jos sumuštinių, – pareiškė pastorius Finčas.

Mama nuraudo.

Tada jis atsisuko į mane ir paklausė:

– Kiek tau metų, mergyt?

– Septyni, – atsakiau.

– Ak, septyneri, – sumurmėjo jis. – Kokia palaima – septynios pasaulio kūrimo dienos, septyniašakė žvakė, septyni antspaudai.

(Septyni antspaudai? Per skaitymo pamokas dar nebuvo priėjusi Apokalipsės ir pamaniau, kad jis turi omenyje kažkokias mano pražiopsotas Senojo Testamento amfibijas*. Praleidau daugybę savaitių jų ieškodama tam atvejui, jei tektų per Biblijos viktoriną.)

* Žodžių žaismas: *seal* (anglų k.) reiškia ir antspaudą, ir ruonį.

– Taip, – tęsė jis, – kokia palaima...

Bet suraukė kaktą:

– Ir koks prakeiksmas.

Sulig šiais žodžiais tvojo kumščiu į stalą ir sumuštinis su sūriu nuskriejo tiesiai į aukų krepšelį. Mačiau tai, bet buvau pernelyg išsiblaškiusi ir niekam nepasakiau.

Jie rado sumuštinį po savaitės, per seserijos susirinkimą. Visi, sėdintys prie stalo, nuščiuvo, išskyrus ponią Rotvel, kurčią kaip kelmas ir peralkusią.

– Velnias gali sugrįžti SEPTYNERIOPAI stipresnis, – jo akys naršė po užstalę. (Tik ponia Rotvel gremžė šaukštu.)

– SEPTYNERIOPAI.

(– Ar kas norėtų pyrago gabalėlio? – paklausė ponia Rotvel.)

– Geriausia gali tapti blogiausia, – pastorius paėmė mane už rankos. – Šis nekaltas vaikas, šis Pažadėtosios žemės žiedelis.

– Na, tada aš jį suvalgysiu, – pareiškė ponia Rotvel.

Pastorius Finčas dėbtelejo į ją, bet nesileido lengvai išmušamas iš vėžių.

– Ši nekalta gėlelė pati gali būti piktųjų dvasių prieglobstis.

– Ei, ramiau, Rojau, – susirūpinusi pratarė ponia Finč.

– Nepertraukinėk manęs, Greise, – atšovė pastorius. – Miniu tai kaip pavyzdį. Dievas suteikė man galimybę, o tai, ką suteikia Dievas, neturime švaistyti. Žinoma, daugelį šventų žmonių nelaukta apsėsdavo blogis. Dažniau moteris, o dažniausiai – vaikus. Tėvai, stebėkite savo atžalas. Vyrai, stebėkite žmonas. Tebūnie palaimintas Viešpaties vardas.

Jis paleido mano ranką – nuspaustą ir drėgną.

Ir nusivalė savąją į kelnes.

– Neturėtum taip vargintis, Rojau, – tarė ponia Finč. – Geriau suvalgyk pyragaitį, jis su cheresu.